

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. március 27.
(húsvét vasárnap)**

Horváth Géza

KÉRDÉSEINK – ISTEN VÁLASZA

Énekek: 187; 356; 357,1. 7; 349,1-3. 5; 616

Lekció: Márk 16,1-8

Alapige: Márk 16,3-4

Arról beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig az igen nagy volt.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, drága mennyei Atyánk. Áldunk és magasztalunk ezen a szép ünnepen a te örök akaratodért, tervedért, és azért, hogy amit elterveztél, azt véghez is vitted, meg is cselekedted.

Köszönjük, hogy minden úgy történt, ahogy megígérted, és ezután is minden úgy fog történni, ahogy kijelentetted. Add, hogy hálára indítson bennünket az, amit cselekedtél, és vigyázásra készen, készenlétre, szentségre sarkalljon az, amit ezután cselekszel.

Áldunk, hogy a szabadítás nagy művét vitted véghez, melynek egyik eseményére ma is emlékezhetünk, és ünnepelhetjük azt. Add Szentlelked által, hogy belássuk, elhiggyük, hogy ami történt, érettünk történt. Nem lehetett sehogy kiengesztelni téged bűneink miatt, csak egyetlen Fiad halála által, aki nagypénteken megszerezte övének az üdvösséget, húsvétkor pedig át is adta.

Köszönjük, hogy Jézus él, és az egész hívő világot áthatja ma az örömhír: Krisztus feltámadt! Mi is boldogan énekelhetjük azóta: „Nincs már szívem félelmére nézni sírom fenekére. Mert látom Jézus példájából, mi lehet a holtak porából.”

Add, hogy szűnjenek meg kétségeink, félelmeink. Bízunk benned és bízunk rád életünket. Cselekedd, hogy új életben járjunk a mi Urunkkal, Jézussal.

Légy közöttünk, feltámadott Krisztusunk, és úgy, ahogy egykor az első húsvéton megjelentél a gyülekezet közösségében, jelenj meg itt is, és köszönj ránk: Békesség néktek! Add nekünk a te békességedet.

Ámen.

Igehirdetés

Annak az első húsvétnak a történetét mind a négy evangélista leírja. Majdnem azonos a tudósítás, de legbővebben Márk beszél arról, hogy az a nagy kő, amely Jézus Krisztus sírjának száját elzárta, az hogyan hengerítettett el és milyen volt. A másik három evangélium csak annyit jegyez meg, hogy amikor Jézust eltemették, odahengerítettek egy követ a sírbolt szájához azért, hogy illetéktelenek vagy gyerekek játékból is be ne menjenek oda.

Tudjuk Máté evangéliumából, hogy főpapok és írástudók elmennek Pilátushoz, hogy biztos, ami biztos, azért a sírt őriztesse is. Arra figyelmeztetik: emlékezz csak, hogy ez a hitető (mert az ő számukra Jézus csak hitető) azt mondta életében, hogy harmadnap fel fog támadni. Nincs mit adni az Ő szavára, nem igaz az. Csak lehet, hogy eljönnek a tanítványok, ellopják az Ő holttestét, és majd azt fogják mondani, hazudni, hogy feltámadt a halálból.

Pilátus azt mondja nekik: menjetek és őriztessétek. Le is pecsételik ezt a követ. Valahogy úgy, mint ahogy a mi időnkben is a rendőrség egy lakást lepecsétel néhány papírral, ami tulajdonképpen nem is a védelem miatt van, hanem azért, hogy lássák, ha valaki illetéktelenül bement oda.

Na, lepecsételik ezt a követ, és amit itt Márk leír, arra figyeljünk. Az asszonyoknak a nagy kérdésére: ki fogja nekünk a követ elhengeríteni? Húsvét hajnalban felkerekednek illatos kenőcsökkel, olajokkal, hogy Jézus Krisztus testét megkenjék, hogy még jobban eltemessék a halott Jézust. Azt mondja Márk: amikor odaértek, felnéztek és látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig az igen nagy volt.

Olyan csodálatos számomra, és legyen csodálatos számotokra, hogy ezek az asszonyok mennek húsvét hajnalán, mikor még sötétes volt. Elmennek, pedig ott van a szívükben az a kérdés, és Márk leírja, hogy erről beszélgettek egymás közt. Mintha nem lenne más téma. Arról beszélnek: ki fogja nekünk ezt a követ elhengeríteni? Mennek félelmekkel, csüggedésekkel, szomorúsággal, hiszen az elmúlt napok eseményei még elevenen élnek gondolatainkban. A Gecsemáné kerti szenvedés, a júdási árulás, a péteri tagadás, a Jézus Krisztust elhagyó tanítványoknak. Hiszen azt olvassuk: Jézust mindnyájan elhagyták, gonosz kezek fára szögezték, és meghalt a Mesterük iszonyatos kínok között.

Ezek az asszonyok mégis mennek. Lehetett volna az, hogy egymást lebeszéljük már az induláskor: ne menjünk! Lehetett volna, hogy ez a kérdés már az indulás előtt ott van bennük, és ezért maradnak ott, ahol vannak. Olyan szép ebben a történetben az, hogy így is mennek Jézus felé.

Hadd szóljak először azokhoz, akik nehezen akarnak elindulni, mert azt gondolják — ilyenekkel találkozom a beszélgetések során —: én nem tudok annyit a Bibliából. Sokan el sem akarnak indulni, mert azt mondják: nem ismerem.

rem a szertartást. Valaki ezt mondta: nem tudom, mikor kell a templomban felállni meg leülni. Mondtam neki: azt majd fogod látni, amikor a melletted levő feláll, akkor te is, amikor pedig leül, akkor te is. Egyébként is majdnem mindig mondunk mindent. De sokakat visszatart. Visszatart a kétely, az előítélet, visszatart az, hogy jaj, én csalódtam. Csalódtam a papokban — azokban lehet is —, az egyházban. Csalódtam ebben, csalódtam abban. Ilyenek meg olyanok. És lehet, hogy el sem indulnak.

Az asszonyok szívében ott van egy vágy, egy buzgalom, és ők az úton gondolkoznak: ki fogja nekünk a követ elhengeríteni?

Szeretnék mindenkit biztatni, aki még nem indult Jézus felé: induljon! Induljon addig, míg késő nem lesz! Induljon azért, hogy csodákban részesüljön. Induljon azért, hogy mennyei üzenetet halljon majd, úgy, mint az asszonyok: „nincs itt, mert feltámadott.” Induljon azért, hogy az élete célt kapjon, hogy az élete szolgálatot kapjon, hogy az élete jövőt kapjon. „Menjetek Galileába, majd ott meglátjátok Őt — amint megmondta nektek.”

Ne érdekeljen, hogy jaj, én nem tudok annyit a Bibliából. Nem ismerem úgy a történeteket. Ő hányak szívében van ilyen kérdés, ilyen dilemma. Vagy az, hogy: „Már-már megindulok, hogy rád bízam magam, de látod, köt s lehúz még régi csüggedésem, s tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok.”

Aki nem indul el Jézus felé, nem fogja meglátni Isten hatalmas cselekedeteit, az Isten nagyságos tetteit, és legfőképpen nem tud beszélni majd az Isten nagyságos tetteiről és hatalmas cselekedeteiről.

Látjátok, hogy mi húsvét? Így lehetne mondani: az emberi gondok ellenére az Isten gondoskodásának az ünnepe. Az emberi gondoknak a lesújtó ténye áll előttünk: ki fogja nekünk a követ elhengeríteni? És az isteni gondoskodásnak a nagyságát kell szemlélni, hogy mire odaérnek, a kő el van hengerítve. Isten küld egy angyalt, az angyal elhengerítette a követ, és ők hallják a szót, hallják az ígét, hallják a küldést.

Húsvét azt jelenti, hogy ne emberileg gondolkozz, hanem számíts arra az Istenre, aki előtt ott vannak a te gondolataid.

Az asszonyok beszélgettek egymás közt, és mintha valaki hallaná, mert valaki hallja is, valaki megoldja ezt a kérdést. Valaki megválaszolja a kérdést. Húsvét egy nagy isteni válasz az emberi gondokra, kétségbeesésre. A húsvét egy nagy válasz a haláltól való félelmeinkre. A húsvét egy nagy válasz a mi csüggedő, nyomorult életünkre, a mi bűnben vergődő életünkre. A húsvét egy nagy válasz, mert azt akarja elmondani: ezt tettem én érted. Jézus él, és ez lehet a te életed.

Néhány üzenete ennek az elhengerített kőnek hangozzék el most mindannyiunk épülésére.

Az első üzenetét így fogalmazom meg: látjátok ebből a néhány versből, ebből a két versszakból, hogy *ennyire tanácstalanok*, és *ennyire erőtlének* és *ennyire aggodalmaskodók vagyunk*, mi emberek. Mert mi sem vagyunk különbek ezeknél a húsvéti asszonyoknál. Mi is *ennyire tanácstalanok vagyunk*, *ennyire erőtlének vagyunk*, és *ennyire aggodalmaskodók vagyunk* 2016. húsvétján is. Amikor az emberi elme olyan messzire jutott különféle felfedezésekben, kü-

lönféle technikákban, csodálatos elért eredményekben, és mégis feltesszük a kérdést: ki fogja megoldani az életemet?

Mert látjuk húsvétkor, milyen nehéz az embernek elismerni azt: igen, vannak korlátaink, vannak határaink. Nem tudunk mindent elintézni, nem tudunk mindent elrendezni. Ki fogja nekünk a követ elhengeríteni? Ebben benne van: mi nem tudjuk. Benne van az, hogy lehet, másokra sem számíthatunk. Ki lesz majd ott a sírnál, aki nekünk a követ elhengeríti? Sem magunkra, sem másra, de húsvét annak az ünnepe, hogy számíthatsz Istenre.

Ahogy egy kedves versben írta valaki: de biztosan számíthatsz az Úrra, ezt márványba véd, ne írd a porba. Amikor a versíró arról beszél, hogy Jézus az asszony bűnét homokra írta, és a szél elfújta. És a vers azzal fejeződik be, hogy de biztosan számíthatsz az Úrra, ezt márványba véd!

A második, amiről a kő beszél nekünk, vagy a kőről szóló híradás, az, hogy látod: *ennyire tudja Isten a gondolataidat*. Ennyire kész rajtad segíteni.

Ismeri a gondolatainkat. Mint amikor Jézus megy a tanítványokkal és azt mondja: miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? Mert van valaki, aki belelát a szívbe. Ennyire ismeri és ennyire kész segíteni az emberen. Az Úr maga gondoskodik arról, hogy kő el legyen hengerítve.

A harmadik üzenete a kőnek az, hogy *Isten célja az, hogy téged bizonyosságra juttasson*. Húsvét erről beszél. Arról, amiről Jézus Krisztus majd egy hét múlva fog beszélni Tamásnak, aki semmiképpen el nem hiszi, hogy Jézus feltámadt. Azt mondja Tamásnak: gyere, bocsásd ide az ujjadat a szögek helyébe, és tedd a kezedet oda, ahol a dárda átütött, és ne légy hitetlen, hanem hívő!

A húsvét azt jelenti, hogy Isten szeretné, hogy te ne légy hitetlen, hanem hívő. Mert ha hitetlen vagy, akkor elveszett állapotban vagy. Ha nem hiszel az Isten Fiának nevében a János evangéliuma 3. fejezete szerint, immár elkárhoztál, mert nem hittél az egyszülött Fiúnak.

Húsvét azt jelenti, hogy Isten bizonyosságra akar juttatni. Olyan bizonyosságra akar téged juttatni, mint amilyen bizonyosságra juttatta hit által Jóbot, aki azt mondja: tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.

Húsvétkor megkérdi tőled Isten: *hiszel-e te az Isten Fiának nevében?* Hiszel-e a feltámadott Krisztusban. Hiszel-e abban, hogy egyszer a te porod felett megáll. Hiszel-e abban, hogy egyszer a temetőben Jézus Krisztus megáll és feltámasztja a port és az Ő mennyei dicsőségben színről-színre láthatjuk az Isten Fiát, a megöletett Bárányt.

Igen, a kő el van hengerítve.

A negyedik üzenete ennek a kőnek az, hogy *lásd meg az Isten munkáját és cselekedeteit*. Az ember akarata nem gátolhatja Isten munkáját, hiába őrzik, hiába pecsételik le. Amikor Isten cselekedni akar, akkor cselekszik. Amikor Isten munkába lép, akkor Ő tényleg dolgozik. Jézus Krisztus azt mondja: „Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Azért van elhengerítve a kő, hogy nézzék azt, amit nem látnak. Nem azért, hogy lássanak, hanem azért, hogy az asszonyok higgyenek.

Emlékezünk: Lázár sírjánál — és a tegnapi igehirdetésben figyeltem én is fel rá —, hogy amikor Lázárt eltemetik, ott is ugyanezt olvassuk: egy követ hengerítettek Lázár sírjára. János 11-ben olvasható. Amikor Jézus elmegy a betániai temetőbe, akkor azt mondja: vegyétek el a követ, és elvették a követ a sír szájáról. Azonban nagy különbség van a Lázár sírjáról elvett kő és Jézus sírjáról elvett kő között. Mi a különbség? Az, hogy Lázár sírjáról azért kellett elvenni a követ, hogy Lázár kijöjjön. Jézus sírjáról azért kellett a követ elhengeríteni, hogy az asszonyok bemehessenek. Ez a nagy különbség.

Lázár sírjáról azért vették el a követ, hogy ki tudjon jönni. Nem azért, hogy Jézus szavát jobban hallja Lázár, hanem azért, hogy Lázár kijöhessen. Jézus sírjáról nem azért hengerítik el a követ, hogy Jézus kijöhessen, hanem hogy az asszonyok bemehessenek és megnézzék azt, amit nem kell látni. Nem azért, hogy lássanak, hanem azért, hogy higgyenek. Mert azt mondja az angyal: nincs itt. Nézzétek meg. Nem csodálatos a hit ajándéka? Azt kell nézni, amit nem látunk. Látni a láthatatlant. Nézzétek azt, hogy nincs itt. Ez legyen a bizonyosság, hogy feltámadt. És higgyetek a szónak: nem azért, mert egy angyal mondja, hanem azért, mert meg van írva: „amint megmondotta nektek.”

Jézus ugyanezt mondja Tamásnak majd egy hét múlva: „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek.”

Tehát az asszonyoknak be kell menniük a sírba. Meg kell látniuk, hogy nincs ott, mert feltámadott.

És mi az ötödik üzenete az elhengerített kőnek? Az üzenet pedig az: miért mentek húsvét hajnalán az asszonyok Jézus sírjához? Azt mondja az evangélium azért, hogy Jézus testét megkenjék. Hova mennek azután az asszonyok? Az angyal azt mondja: menjetek és mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halálból.

Vagyis azért kellett bemenniük, hogy az angyali szó arra indítsa őket, hogy *ne Jézus holttestével foglalkozzanak*, hanem Jézus élő testéhez engedjenek, ami az anyaszentegyház. Ne Jézus holttestét kenegessék, hanem Jézus élő testét építsék. Jézus élő testét biztassák: mondjátok meg tanítványainak! Mondjátok: nektek sem kell félni, mert Jézus él, mert találkoztunk vele, mert láttuk Őt, mert hallottuk a hangot. Mert igaz Isten ígéje, és nem állhat senki ellene.

A húsvéti elhengerített kő ezt mondja, ezt üzeni nekünk. Márk kiemeli azt, hogy igen nagy volt. Ez sem véletlen, hogy egy ilyen félmondatban oda van szúrva: pedig igen nagy volt. Azért mert meg akar tanítani bennünket, hogy látod, ember, amit te igen nagynak látsz, amit te megoldhatatlannak látsz, ami miatt el tudsz keseredni, ami miatt még az életed is eldobnád sokszor magadtól, az az Isten számára csak egy porszem.

Pedig igen nagy volt. Ha hitetlenül nézed, nagy. Ha hívő szemmel nézed, akkor meg kicsi.

Hadd mondjak néhány példát arra, mit jelent ez a kő?

Az első példát a Bibliából hozom, mert annak a húsvéti örömhírnek az üzenete, hogy a kő el van hengerítve, a számunkra egy lelki üzenetet is hordoz. Az asszonyok kérdése ez volt: ki hengeríti el a követ? Pál apostol a Római levél-

ben szintén felteszi ezt a kérdést, csak más formában. Azt mondja ott Pál: „Ó én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?”

Pál apostol úgy látja, hogy az ő életében *az a nagy kő a bűn köve volt, amely őt elválasztotta az élő Krisztustól*. Ott volt ez a hatalmas kő, ami elválasztotta őt az élet Urától, és egyszer csak ez a nagy apostol felkiált, és azt mondja: Ó, én nyomorult ember, ezt a követ ki fogja elhengeríteni? Ezt a követ ki fogja eltenni az útból? És amikor újjászületik, akkor meglátja, hogy ez a kő elhengerítetik, és az Isten elteszi az útból azt a követ, amely őt Krisztustól elválasztotta. Mint ahogy az asszonyok életében is elteszi azt a követ, amely az asszonyokat elválasztotta, hogy bemehessenek a sírba és hallják az üzenetet, a boldog örömhírt, az evangélium gazdagságát.

Egy másik igehelyen hogy mondja? De ugyanez az értelme. Azt mondja: eltette az útból az ellenünk szóló kézírást. Ez volt az a nagy kő, a mi adóslevelünk. *A mi adósságunk Isten felé*, amit nem lehet törleszteni, amelyet mi emberileg nem tudnánk eltenni az útból. Se erőnk, se tehetségünk nincs hozzá. Pál pedig boldogan mondja: a mi adóslevelünk oda van szegezve a keresztfára, mert valaki eltette ezt az útból. „Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve.”

Tudjátok, mit mond nekünk ez az ige? Azt, hogy nézz fel húsvétkor!

Valamelyik nap történt az egyik helyen, hogy mentem az utcán és annyira lefelé néztem, gondolataimban el voltam merülve. Egyszer valaki karon fogott innen a gyülekezetből és reám köszönt. Jaj, bocsánat! Miért nem vettem észre? Mert lefele néztem.

Húsvét annak az ünnepe, hogy itt az ideje, hogy felemeld a tekintetedet. Itt az idő, hogy felnézz a győztes Krisztusra. *Itt az idő, hogy felnézz a Golgotára*. Itt az idő, hogy lásd meg ott, hogy a Golgotán több szeg is van, nemcsak annyi, amennyit Jézus kezébe, lábába vertek. A Golgota ki van rakva szögekkel. Miért? Mert a mi adóslevelünk is oda van szegezve. Mert a mi kárhoztató ítéletünk is ott van. Mert eltette az útból a kárhoztatást Jézus. Mert elhengerítette a követ. A nagy örömhír az, hogy akik Krisztusban vannak, azoknak semmi kárhoztató ítéletük nem lesz.

Visznek Jézus elé egy asszonyt: Mester, ez az asszony tetten kaptott, mint házasságtörő. Na, ennek aztán nagy kő van az életében. Jól elválasztja a paráznaság Istentől. Egyszer csak Jézus azt mondja: „Megbocsáttattak a te bűneid.” Azt jelenti ez, hogy el van rendezve. El van téve az útból. Eredj el, és többé ne vétkezzél! Vagyis: eredj el, és többet ne akard visszahengeríteni azt a követ, amit én elvettem. Nehogy azon mesterkedj! Nehogy azon munkáldokj, hogy még egyszer ez a kő ott legyen, mert én ezt egyszer s mindenkorra akartam elvenni, neked meg akartam bocsátani, téged fel akarlak menteni.

Lehet, hogy vannak köztünk olyanok, akik most is így jöttek ide: ki fogja elhengeríteni a követ? Tudom, mert a mi életünknek is volt olyan szakasza és ideje, amikor bizony sírva olvastuk reggel az ígét, és sírva imádkoztunk. Ki fogja nekünk ezt megoldani? Ki fogja a követ elhengeríteni? Ki fogja ezt a problémát elrendezni?

Lehet, hogy ma valaki így van: ki fogja az életemet boldoggá tenni? Ki fogja nekünk a szomorúság követ, a gyász követ, ki fogja nekünk a gondjaink követ elhengeríteni? Ki fogja nekem a munkanélküliség követ, a betegség követ elhengeríteni? És felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Mert Isten cselekszik. És amit én nem tudok megoldani, amit mások nem tudnak megoldani, az az Istennél nem lehetetlen, mert neki semmi sem lehetetlen.

Kezembe került egy újság néhány nappal ezelőtt. Egy megyei lap, amit megkaptam. Címoldalon hatalmas betűkkel: egy tizenkét éves fiú öngyilkos lett. Elolvasom a cikket. Az ok: romlottak tanulmányi eredményei. Olyan szomorú lett a szívem, mert egy tizenkét éves gyermeknek a szívében ott volt: ki fogja nekem ezt a követ elhengeríteni? Szegény, lehet nem tudta, hogy Isten kész és hatalmas arra, hogy a követ elhengerítse.

Láttam a kis öregeken a nagy kérdést: de ki fog engem kísérni az úton? Ki fogja fogni a kezem, amikor utolsót dobban a szívem? Volt egy olyan néni, aki amikor megtudta, hogy mi eljövünk (pedig még hat hónap volt a költözésig), mert neki csak 1-2 napja volt hátra a földi létből, megkérdezte tőlem elhalkuló hangon: ki fog engem eltemetni? — Ez is gond, ez is kérdés.

Nem tudom, hogy a te szívedben mi ez: ki fogja nekünk... Mi a te szívedben a dilemma? Mi a te szívedben a gondnak a terhe, amely földre nyom és le-sújt téged. De azt tudom, hogy Isten tudja és gondoskodik. Isten cselekszik.

Majd fogjuk énekelni azt a szép éneket, hogy

Emeld fel hát lelkedet,
Hagyj el minden földi vágyat.
Bízd rá arra szívedet,
Kiből idvességed árad.

Igen, ha úgy érzed, hogy válladat nyomja nagy terhed súlya, ha azt gondold, hogy erődöt felülmúlja, nézz fel a hitnek szerzőjére és bevégzőjére: Jézusra. Jussál bizonyosságra. Valld, hogy Ő él. Nekem élő Uram van. A hit mindig ezt jelenti: nekem élő Krisztusom van. Vele össze vagyok kötve. És mivel Ő él, ezért nekem is életem van. És élni is fogok.

Az ilyen ember kap célt, kap küldetést, kap jövőt, kap feladatot, kap szolgálatot. Menjetek és mondjátok meg a tanítványoknak: ők se kérdezzék, ki fogja elhengeríteni a követ? Ők se legyenek szomorúak, ők se legyenek kétségek között, mert Jézus feltámadt. Ez az örömhír. Légy te is bizonyos felőle, mert Isten elhengerítette a követ, és mindent megtett azért, hogy ne légy hitetlen, hanem hívó.

Énekeljük az igehirdetésre válaszképpen: a 357,1. és 7. versét: Jézus, én bizodalمام és megváltóm életemben.

1. Jézus, én bizodalمام
És Megváltóm életemben,
Benned van nyugodalمام.
Nem kell semmitől rettegnem,
Halál nagy éjszakája,
Bár rettentsen fúlánkja.

7. Emeld fel hát lelkedet,
Hagyj el minden földi vágyat;
Bízd rá arra szívedet,
Kiből idvességed árad.
Jézusnál tartsd kincsedet,
Légyen Jézusé szíved!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, a feltámadás csodáját. Áldunk téged, hogy minden okunk megvan arra, hogy teljesen higgyünk és reménykedjünk.

Bocsásd meg, hogy mégis sokan hitetlenek és reménytelenek, csüggedtek, gondokkal küzdenek. Jelents ki magad, Urunk, ma is, hiszen ma is hangzik a szó: nem angyaltól fogjuk hallani, de küldöttektől, akiknek ígét adsz a szájukba szerte az egész világon, és megmondják a keresőknek, a tieidnek, akik lehet, hogy nem is tudják, hogy a tieid: nincs itt, mert feltámadott, és meglátjátok majd Őt. Most még a hit szemeivel, egyszer majd színről-színre valóságosan is a megöletett Barányt, Jézust, akit azért fogunk dicsőíteni és magasztalni, mert teljes váltságot szerzett és eltette az útból a legnagyobb követ, ami minket az élet forrásától, az Atyától, az Édentől elválasztott, a bűn követ. Mert eltette az útból az ellenünk szóló kézírást, kifizette a váltságdíjat, és ezt kijelentette nekünk az igében: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak téged, enyém vagy”.

Köszönjük, Urunk, hogy ma is ugyanez az útja a hitnek. Ma sem láthatunk téged, csak hallhatunk. Köszönjük, hogy majd egyszer minden szem meglát téged, még akik általszegeztek is.

Kérünk, fogadd hálánkat a kegyelmi időért.

Imádkozunk azokért, akik ezen az ünnepen is csüggedtek, akik ezen az ünnepen is tele vannak kérdésekkel: ki fogja elvenni a betegséget, a haláltól való félelmet, ki fogja elvenni a gyászomat, a szomorúságomat. Ki fog engem megvigasztalni. Olyan sokféle kérdés lehet a szívben. Köszönjük, hogy te könyörülő és irgalmas Úr vagy, és gondoskodó Isten.

Kérünk, hogy áldd meg gyülekezetünket ezen az ünnepen, szerte a te hívó népedet az egész világon. Különösen ott, ahol háború van, békétlenség, ahol gyász, ahol emberi gonosz indulatok uralkodnak vagy akarnak uralkodni és felülkerekedni, olyan indulatok, amely a mögöttünk levő héten is történtek, és félelemben tartják nagy városok lakóit, mert bárhol és bármikor bekövetkezhet az, amitől félünk.

Kérünk, gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak. Fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának. Áldd meg a mi magyar népünket szerte az egész világon. Köszönjük, Urunk, hogy róluk is gondoskodsz. Kérünk, hogy igeközelbe jussanak, ígét hallgassanak, gyülekezetekbe formálódjanak.

Kérünk, hogy elsősorban hitüket próbálják megélni, hogy legyenek ott, ahol vannak: só, világosság és kovász.

Köszönjük, hogy reád bízhatjuk életünket, utunkat. Vezess, szeress, feltámadott, élő Krisztusunk.

Ámen.